

Павловице! (вгледва се). Ами старитѣ? Гдѣ сж тѣ?  
(Вика) Бабо Хаджийке!

*Гласа на Хаджи Илия.* Идемъ, Добре, идемъ.

**Д-ръ Тиховъ.** Хайде де, елате да ви честитя.

Явяватъ се Хаджи Илия и Хаджи Николина.

Всички ставатъ, здрависватъ се и сѣдатъ.

**Хаджи Николина.** Седнете, че да приемъ по едно кафе.

**Хаджи Илия.** Ако нѣкой е на ракия. (Каго помълчватъ). Тогава кафе. Недо, още двѣ чаши приготи.

**Д-ръ Тиховъ.** А до тогазъ нека ни изсвири нѣщо Жоржъ. Той свири отлично на цигулка.

**Хаджи Николина.** Всѣка вечеръ ни весели той.

**Д-ръ Тиховъ.** Хайде, Жоржъ!

**Тепавски.** Азъ не обичамъ да ми се молятъ  
(става) Ето, донсямъ я.

**Дѣла.** Защо — щѣхме да пратимъ Неда.

**Тепавски.** Нищо, нищо.

Кратко мълчание.

**Д-ръ Тиховъ.** Ама чудно свири! Като го слушамъ, завиждамъ му. Какъ обичамъ музиката.

**Павелъ.** Азъ пѣкъ намирамъ, че...

**Д-ръ Тиховъ.** (Който очаква да чуе, какво ще каже).  
Че е божествено нѣщо хубавата музика пали?

**Павелъ** Ако всѣко нѣщо, което буди неопрѣдѣлени щения, е божествено — тогава —.

**Д-ръ Тиховъ.** Музиката—неопрѣдѣлени щения!

**Павелъ.** Разбира се.

**Д-ръ Тиховъ.** Тя даже болни оздравѣва, пѣкъ ти.

**Павелъ.** Добрѣ: нека двама при най-различно душевно разположение слушатъ една ария отъ Бет-